

ΕΠΙΣΤΡΑΤΑ

ΙΒ'.

Δέν φθάνουν τόσα βάσανα,
Δέν φθάνουν τόσοι νόμοι,
Μά εἶναι κι' ἄλλο 'στὸ στρατὸ
Κι' ἀπὸ τὸ θάνατο αὐτὸ
Πρὸ ἄγριο ἀκόμη
Καὶ τοῦτο λένε φυλακή...
Πῶ! πῶ! κι' ἂν ἔμπω μέσα 'κεῖ.

Μιὰ τρύπα κατασκότεινη
Βαθυὰ 'στὴ γῆ χωμένη
Ποῦ ἡ πολλὴ τῆς μυρωδιᾶς
Τὰ πρὸ λεβέντικα παιδιὰ
Σαπίζει καὶ μαραίνει,
Αὐτὸ τὸ λένε φυλακή...
Πῶ! πῶ! κι' ἂν ἔμπω μέσα 'κεῖ.

«Τῶν ζώντων τάφος εἶν' ἐδῶ»
Βλέπεις ἱκεῖ γραμμένα...
Ὡ! Δάντη, εἶδες ἀνοικτὴ
Μιὰ τέτοια κόλασι φρικτὴ
'Εμπρὸς σου σὰν κι' ἐμένα;
Καὶ τοῦτο εἶναι φυλακή...
Πῶ! πῶ! κι' ἂν ἔμπω μέσα 'κεῖ.

Κι' ἂν ὅλα τὰ ἐγκλήματα
'Στὴ ράχη σου σηκώνης,
'Αν ἦπρες αἷμα γιὰ κρασί
Κι' ὁ διάβολος ἂν σὲ μισῇ,
Θᾶναι σκληρὸ νὰ λυώνης
Μέσα σὲ τέτοια φυλακή...
Πῶ! πῶ! κι' ἂν ἔμπω μέσα 'κεῖ.

'Εκεῖ πατρίς καὶ αἶσθημα
Τὰ στῆθεϊς δέν ἀνάθει,
Καὶ λὲς μὲ λύσσα 'στὴν καρδιά
«Καλλίτερα, μωρὲ παιδιὰ,
Σαράντα χρόνια σκλάβοι,»
Παρά μιὰ ὥρα φυλακή...
Πῶ! πῶ! κι' ἂν ἔμπω μέσα 'κεῖ.

ΙΓ'.

Σὰς ἀφίνω υγιάν, στρατῶνες,
Καὶ σὰς, φίλοι καλοὶ, χαιρετῶ,
Φεύγω, φεύγω, καὶ χάμω πετῶ
Σπαθιά, σάκκους, μπαλάσκαις, κορώναις.

Τῶν σπαθιῶν δέν θ' ἀκούω πλὴ κτύπους,
Δέν θ' ἀκούω σὲ κάθε στιγμή
Νὰ μοῦ λένε ἔμπρὸς 'στὴ γραμμὴ,
Δέν θ' ἀκούω κανόνας καὶ τύπους.

Τί χαρά! θὰ φορῶ ρεδιγκότα,
Τώρα γένεια, μεγάλα μαλλιά,
Τώρα ἥλιος, φαγεῖ, τεμπελιά,
Μὲ τὴ Μοῦσα 'στὸ πλάϊ σὰν πρῶτα.

Μὲ τὸ νᾶναι κανεὶς στρατιώτης
'Αγαπᾷ τὴν πατρίδα; θαρρῶ
Πῶς κι' ἂν βάλλω σουρτοῦκο 'μπορῶ
Νᾶμαι πάντα θερμὸς πατριώτης.

Κι' ὅμως ἤμουν τρεῖς μῆνες σολντάτος
'Απ' τοὺς 'λίγους κι' ἐγὼ ζηλευτὸς,
'Στῆς παράταις νταῆς φτερωτὸς,
Λεβεντιὰ καὶ καμάρι γεμάτος.

Κι' ἀπ' τὰ ξένα σὰν ἦλθε καὶ πάλι
'Ο καλὸς βασιλεὺς—τί φρικτό!—
Γιὰ χατῆρι του ὦραι δακτὼ
'Εστεκόμεν ὀρθὸς... μὰ χαλάλι.

'Ε! τί ἄλλο λοιπὸν ἀπαιτεῖτε
'Απὸ ἓνα σολντάτο Σουρῆ;
Τοῦ στρατοῦ κάθε χρέος βαρὺ
Δέν τὸ ἔκαμα, φίλοι πολῖται;

Μὰ ὁ πόλεμος; λέτε μὲ τόνο,
Βίς τὸ διάβολο τώρα κι' αὐτὸς...
'Στῆς 'Ελλάδος τὴ γῆ ὁ στρατὸς
Γιὰ παράταις θὰ γίνεται μόνο.

Τί ζητεῖ ἡ πατρίς καὶ ὁ θρόνος;
Τᾶκαμ' ὅλα, καὶ τώρα τρυγῶ
Τοὺς καρποὺς τῆς εἰρήνης κι' ἐγὼ,
Κι' εἶμαι λείψανον νέου ἀγῶνος.

Καὶ σὰν ἔλθῃ καιρὸς ν' ἀποθάνω,
Καὶ καμμιὰ ἱστορία δέν 'πῇ
Καὶ γιὰ 'μὲ τὸν 'Ρωμὸ τσελεπῆ,
Γράψετε μου 'στὸ μνημα ἀπάνω:

Εἰς τὸν τάφον αὐτὸν σταματᾶτε!
Τοῦ ὀγδόου σολντάτος γερὸς
Ποιητῆς καὶ φαγᾶς φοβερὸς
'Εδῶ μέσα γιὰ πάντα κοιμᾶται.

Souris